

KOADYJUTOR (5) *sb m*

k- (3), c- (2).

Oba o oraz a jasne.

sg *N* koadiutor (1). \diamond *A* koadiutora (1). \diamond *L* koadiutorze (1). \diamond *pl A* koadiutory (1). \diamond *I* koadiutory (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

1. *Urzędnik reprezentujący władcę; coadiutor JanStat [coadiutor – przypomożnik BartBydrg] (2) : Téż wżyfłtki łzkody/ [...] ołobam Duchownym y Swietckim y innym którýmkoľwiek przez nas/ poddáné/ Koadiutory/ y té którzy przy nas łtali/ [...] w źiemiách Prułkich álbo indźie vczynioné [...]: té máią bydź [...] z gruntu vłpokoioné SarnStat 1078, 1086.*

2. *praw. Pomocnik przy dokonaniu przestępstwa (2) : (nagł) O KOADIIVTORZE (–) Winy od pomocników które przedtym bywály płáconé. IEłli kto bédźie pozwan z pomocniki/ á on pozwány nie záłtápi/ aliás nie rzecze/iż pomocników nie záłtępuię mnie równych y nierównych [...]: tedy zápláci winę SarnStat 581, 1307.*

3. *Duchowny dodany do pomocy duchownemu wyższego stopnia, z możliwością następstwa po jego śmierci; episcopus designatus a. nominatus Cn (1) :*

Wyrażenie: »koadiutor biskupstwa« = sufragan (1): Dokonał [ten pokój] w Szczećinie mieście Pomorłkich Xiążąt przez Doctorá Marćiná Cromerá coádiutorá Byłkupłtwá Wárminłkiego y inłze. BiałKaz M.

Synonim: 2. pomocnik.

ZCh